JUMALA JOKA MASENTUNEITA LOHDUTTAA

2 Kor. 7:6

Veli Tammilehto

Veli Tammilehto
puh. 040 4141 584
Kiviharjunkatu 3
53100 LAPPEENRANTA

EI MYYNTIIN

Painopaikka
Skyprint Oy
Leväsjoki 2014

Jumala joka masentuneita lohduttaa ...
2 Kor. 7.6

Kun sanoja laittaa peräkkäin, niistä syntyy lauseita. Kun lauseita laittaa peräkkäin, niistä syntyy tarinaa. Tämä tarina on tosi. Se on kertomus elävästä elämästä. Todellisuus on tarua ihmeellisempää, sen olen saanut elämässäni huomata. Kun ihmisen mahdollisuudet loppuvat, silloin Jumalan vasta alkavat ja pääsevät oikeuksiinsa. Kun vuonna 1984 tulin uskoon, sain heti halun kertoa toisillekin, että Jeesushan elää ja haluaa muuttaa ihmisen elämän - sain halun auttaa. Tämä kirjanen on syntynyt halusta auttaa masentuneita, ahdistuneita ja toivonsa menettäneitä lähimmäisiä. Kärsin yli 10 vuotta erittäin vaikeasta masennuksesta ja psykiatri sanoi minulle 10 vuoden jälkeen, että " on hyvin todennäköistä, että et tule koskaan parantumaan - tämä on jo niin vaikeaa ja kroonistunutta" Lääkäri oli väärässä: Jumalalle on kaikki mahdollista. Jeesus ei ole vain pelastaja ja syntien sovittaja. Hän on myös Parantaja sekä Rauhanruhtinas ja paljon muuta.

Kun vajavaisin ihmissanoin, "savikielellä", yrittää kertoa toisille, mitä on se valtava Jumalan rakkaus ja armo - mitä on olla "Kristuksessa" - niin se jää aina vajaaksi. Eräs suurten erämaiden intiaani lähti pitkälle vaellukselle nähdäkseen, onko maailmassa muutakin kuin aavaa preeriaa. Pitkän ajan kuluttua hän saapui valtameren rantaan. Nähdessään kauniin sinisenä hohtavan meren ja sen valtavat mainingit hän ihastui ja sanoi jollekin: "Antakaa minulle jokin astia, jotta voin viedä tätä vettä kansalleni ja näyttää, miten valtava ja kaunis tämä suuri vesi on". Toiveeni on, että sinä saat kipinän lähteä löytöretkelle - lähteä etsimään - sillä elämän Herra, Jeesus, lupaa: "Jokainen etsivä löytää".

Synnyin kolmelapsiseen perheeseen 1952. Minua ennen oli syntynyt Eija, joka oli minua viisi vuotta vanhempi, ja pikkusisko Päivi syntyi viisi vuotta minua myöhemmin. Meillä oli Miehikkälän kunnan Muurikkalan kylässä maatila - sukutilana isäni perimä - jossa oli pinta-alaa yhteensä noin 70 hehtaaria ja josta peltoa oli noin 8 hehtaaria. Lypsylehmiä oli 7-8 ja pikkukarjaa lisäksi. Kanojakin oli omiksi tarpeiksi ja sika lihotettiin aina joulaksi. Meillä ei ollut traktoria eikä tietysti myöskään siihen liittyviä muita työtä helpottavia koneita. Omistimme kuitenkin Veto-nimisen leveäselkäisen ja vahvan työhevosen, jonka myöhemmin huomasin olevan ”kovasuinen”

Isäni oli haavoittunut sodassa selkään ja kyynärpäähän. Muistan, kun kerran pikkupoikana saunassa kysyin: ”Isä, miksi sinulla on toinen napa selkäpuolella?” Isä kertoi sotajuttuja hyvin harvoin, mutta silloin hän kertoi koko tarinan. ”Katos, Veli, kun siinä kävi niin, että olimme peräytymässä vihollisen ylivoiman takia ja kun siinä metsätietä juoksin, niin ryssän luoti iski selkään niin kuin rautakangella olisi lyöty. Putosin maahan kontalleni ja kaverit eivät huomanneet, että yksi jäi. Kun venäläisten ”uraa”-huudot kuuluivat jo läheltä, sain ryömittyä ojaan mahalleni piiloon.” Venäläiset kulkivat isän ohitse aivan viereltä ja uskon, että hän vietti siinä maantienojassa kauhun hetkiä. Olihan isälle selvää, että jos venäläiset olisivat huomanneet hänet, hänet olisi ammuttu tai pistin olisi heilahtanut. Muistan isän sanoneen, että kyllä siellä kovissa paikoissa - kun rauta vihelsi ilmassa - karskitkin miehet rukoilivat. Kyllä isä siinä kovissa kivuissa ja peloissaan varmasti rukoili - ja hänen rukouksensa kuultiin: Suomalaiset saivat miesvahvistusta ja vihollinen ajettiin takaisin. Isäni viittoili ja huusi apua ojassa ja hänet kannettiin JSP:lle, josta oli kuljetus sairaalaan.

Koska isäni oli sotainvalidi, hänen ”työpanoksensa” ei ollut terveen miehen veroinen. Työnsä hän kuitenkin hoiti ahkerasti, vaikka koakkuun jäänyt, haavoittunut käsivarsi haittasikin työntekoa. Äidilläni oli aina kädet täynnä työtä: hän teki nekin työt, joita isäni ei kivuiltaan ja invaliditeettinsä vuoksi pystynyt tekemään. Äitini kovista työkiireistä johtuen isäni äiti Amalia-mamma hoiti minua 3,5 vuotiaaksi asti, jol-

loin hän sai iäisyyskutsun. Tätini ovat kertoneet, että Amalia-mamma istui usein tuolissa silmät kiinni, kädet ristissä ja hiljaa keinutteli itseään. Uskon, että hänellä oli paljon rukousaiheita - mm. sodan melskeissä olevat neljä poikaa, joista kaksi kaatui isänmaata puolustaessaan ja isäni haavoittui. Myöhemmin minua hoitaessaan Amalia-mamma voivotteli: "Mitähän tuosta lapsesta vielä tulee, kun se on noin kerkeä jaloistaan." Minulla oli nimittäin kova halu mennä mammaa aina piiloon - juosta johonkin naapurin nurkan tai huussin taakse. Olin siellä hiiren hiljaa, vaikka Amalia viimein ihan itkuisella äänellä huusi, että "Tulkaa nyt toisetkin etsimään, se poika on ihan kokonaan hävinny!" Minä en ymmärtänyt vanhan mammani hätää, vaan pidättelin naurun kiherrystäni ajatellen: "Ähäkutti, eivätpäs löydä." Mamma, äiti ja isosisko saivat etsiä kotiin palattuani myös jäljiltäni kadonneita housuja. Hyvin usein kaiken kiireisen vipellykseni keskellä "huonot menivät housuun" ja jatkoin matkaani ilman housuja.

Myös äitini äiti, jota sanottiin Taavetin mammaksi, oli harras kristitty ja rukoileva laupias ihminen. Kun nuorena poikana luin hänen äidilleni lähettämiään kirjeitä, niissä hän aina lopussa kirjoitti: "Turvatkaa lapset aina Jumalaan" ja "Minun rakas Jeesukseni saisi teillekin lapset ja lapsenlapset tulla rakkaaksi, sitä minä rukoilen". Kun sitten aikanaan tuhlaajapoikana eksyin synnin teille, äitiäni ei kenenkään tarvinnut opettaa rukoilemaan poikansa puolesta. Kyllä se pelko, hätä ja huoli huonoilla teillä olevasta omasta lapsesta pani kyynelin rukoilemaan. Kun vielä isänikin liittyi tähän esirukoilijoiden joukkoon, niin lähiomaisistani neljä ihmistä rukoili puolestani. Äitini kerran kysyi isältäni, että "Rukoiletko sinä Erkki koskaan?" Isäni oli vastannut, että kyllä hän rukoilee - ja sellaistakin asiaa hän rukoilee, että tuo Veli löytäisi itselleen uskovaisen puolison. Isän rukousvastaus lisääntyi puolella, kun Veli-poikakin tuli uskoon aviopuolison lisäksi. Isä vain ei sitä rukousvastausta saanut nähdä: hän sai iäsyyskutsun 1980, ja minä tulin uskoon 1984. Mutta koska rukousten lapset - niin kuin eivät esirukoilijatkaan - joudu hukkaan, uskon lujasti, että kerran perillä Karitsan hääjuhlassa saamme riemullisen jälleennäkemisen. Isäni oli

hiljainen ja nöyrä kärsijä, hän oli niitä "viimeisiä, jotka tulevat ensimmäisiksi" (Matt. 19:30).

Siskojeni ja serkkujeni kanssa oli monia mielenkiintoisia leikkejä: pelattiin "kymmentä tikkua" ja muita pihapelejä. Kaikkein mielenkiintoisimpia olivat kuitenkin eräänlaiset roolileikit, joissa "röllöteltiin" mitä hassumman näköisillä aikuisten vaatteilla. Meillä oli omat roolinimetkin: "Pik'Emppu","Tumppu-Lyyti","Sipuli-Mari" ja "Läski-Tiina". Niissä "näytelmissä" ei ollut käsikirjoituksia eikä ennalta suunniteltuja roolisanoja - ne syntyivät sitä mukaa, kun näytelmä eteni. Kun 50-luvulla ei ollut leluja joka lähtöön eikä mitään Nintendoja tai muita teknisiä vempaimia kuten nykyajan lapsilla, niin mielikuvitus ja luovuus pääsivät valloilleen. Lapsuuden leikkiajat olivat onnellisia aikoja, mutta noin 5-6 vuoden ikäinen ollessani sattui traaginen ja minulle hyvin traumaattinen tapaus. Olin isäni vieressä katselemassa, kun hän teroitti kyntöauran puukkoa. Isäni oli sellainen monitoimimies, ja hän oli tehnyt "pukin", jossa hihnavetoinen moottori pyöritti melko ohutta laikkaa. Katselin vierestä hienoa kipinäsuihkua, kun yhtäkkiä kuului pamaus: laikka hajosi sirpaleiksi. Yksi sirpaleista teki ammottavan haavan isäni kasvoihin - ohimosta leukaan asti - ja verta tuli kovasti. Leukaluut olivat menneet poikki. Toiset sirpaleet olivat katkaisseet peukalot ja toinen peukalo riippui nahan varassa putoamaisillaan maahan. Koska veren tulo oli kovaa, hätäännyin ja pelästyin tietysti kauheasti, mutta isäni - joka oli ollut sodassa monessa kauhun paikassa - oli rauhallinen ja rauhoitteli minuukin. Hän käski minua hakemaan naapurista apua, sillä äiti ja siskot olivat kauempana kyläilemässä. Juoksin naapuriin niin kovaa kuin pienistä jaloista vauhtia lähti ja huutelin apua. Naapurin emäntä kuuli sen läheiselle pellolle ja juoksi apuun. Hän repi lakanan suikaleiksi ja sitoi haavat. Sitten jossain vaiheessa tuli ambulanssi tai taksi, joka vei isäni Helsingin sairaalaan. Muistan ajatelleeni kauhulla, että kuoleekohan isä nyt, kun tuli niin paljon verta ja pääkin oli aivan kuin puoliksi halki. Sairaalassa kuitenkin peukalotkin istutettiin takaisin paikoilleen ja leukaluut ommeltiin teräslangalla kiinni. Myöhemmin nuorena poikana ajattelin, että pitikö

sekin onnettomuus vielä sattua, eikö niissä sodan vammoissa - myös psyykkisissä - olisi ollut tarpeeksi yhden miehen osalle.

Kun sielunvihollinen sai myöhemmin otteen - lujan sellaisen - elämästäni, niin hän löi minun kauttani isääni kaikkein kipeimmät haavat - sielun haavat. Aiheutin sekä äidilleni että isälleni paljon surua ja murhetta. Jos en 32-vuotiaana olisi saanut kokea Jumalan suurta armoa elämässäni, en tiedä miten olisin itsesyytösten taakan alla selvinnyt.

Koulun aloittamisaikaan jo ensimmäisen päivän välitunnit olivat minulle "herkkäsielulle" täyttä kauhuskenaariota. Pari rajuotteista poikaa - jotka olivat vielä paljon kookkaampia kuin minä - ottivat minut "hampaisiinsa": he tönivät ja pilkkasivat minua monin tavoin. Aloin kauhulla pelätä kouluun menoa ja jäin kotinavetan taakse seisomaan ajatellen olevani siellä vaikka koko päivän, mutta kouluun en mene. Kyllähän äiti kuitenkin löysi minut ja pakotti menemään kouluun. Tietysti koulukiusaaminen tuli jossain vaiheessa vanhempieni tietoon, mutta en muista, että asiaan olisi mitenkään puututtu. Alakoulun opettajani oli eräässä mielessä niin ymmärtämätön, että lisäsi vain vettä myllyyn kirjoittamalla liitutaululle "Veli ei syö velliä" ja muita "hauskoja" lauseita koskien Veliä. Kun olin jo fyysisesti vähän kasvanut ja vahvistunut, niin suunnilleen kolmannella luokalla ollessani kerran - omaksi ihmeeksenikin - pinnani paloi täysin. Pahin kiusaajani oli välitunnilla kimpussani ja poikarinki oli ympärillämme. Sain suuttumuksesta lisävoimia: heitin kiusaajani selälleen maahan, hyppäsin kahareisin hänen vatsansa päälle, tartuin toisella kädellä "rivelistä" kiinni ja toinen nyrkki oli valmiina lyömään kiusaajaltani hammaskaluston sisään. Kolmen vuoden patoutumat olivat purkautua rajulla tavalla. En kuitenkaan pystynyt lyömään ja hyvä niin. Minulle riitti, kun eräs ringissä olevista pojista huusi: "Kattokaa, sehän on vahva!" Kiusaamiset loppuivat siihen.

Kauppiaan poika houkutteli meidät kokeilemaan tupakin polttoa. Hän pihisti kaupasta koko kartongin kerralla ja niin me iso joukko pikkupoikia lähdimme tarpeeksi kauas metsään harjoittelemaan tuota

niin miehekkäältä näyttävää taitoa. Pahaksi onneksi kauppiaan poika veteli askin liian tiuhaan tahtiin, joten jouduimme taluttelemaan hänet oksentelevana ja horjuvana kotiin, jossa ”käry” kävi välittömästi. Toisen kerran kaupan vintti syttyi palamaan, kun samaisen ”Kaken” kanssa siellä savustimme. Kauppias tosin sai ajoissa vesiämpäreillä palavat pahvilaatikot sammutettua, mutta muuten siitä nousi aika rumba, kun poliisi-Vaittinenkin kutsuttiin paikalle ”rikollisia” kuulustelemaan. ”Kake” ei ilmaantunut kuulusteluun - hän oli ajoissa maininnut isälleen, että syy oli kokonaan Velin: Velin tupakat ja tikut, Veli raapi tikkuja. Asia oli täsmälleen päinvastoin, mutta syyt sain niskoilleni. Sain poliisilta ankarat nuhteet ja kehoituksen mennä kotiin tunnustamaan kaiken isälle ja äidille - joilta tietenkin sain selkäsaunan - sekä kehoituksen mennä pyytämään kauppiaalta anteeksi. Siinä oli siis moninkertainen valheiden ja väärien rangaistusten verkko. Kun 25 vuotta myöhemmin näin ”Kake”-poikaa sattumalta, niin kysyin: ”Muistatko vielä sitä tapausta, kun kaupan vintti syttyi palamaan?” ”Kake” sanoi kiireesti: ”En muista yhtään!” - ja vaihtoi puheenaihetta.

Rippikoulusta en muista muuta kuin sen, että kovasti siellä opeteltiin katekismusta ulkoa ja uskontunnustuksesta oli jäänyt jostain syystä mieleeni kohta ”...ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin”. Ei syntynyt sydämen uskoa elävään Jeesukseen, syntisten vapahtajaan. Niinpä me rippikoulupojat lähdimme konfirmaatioiltana kiljupöntön ääreen ja sen jälkeen eväät mukana Myllylammen tanssilavalle. Eiväthän Jeesuksen opetuslapset sillä tavalla menettele. Ja niinhän siinä kävi, että ”kuningas alkoholi” tuli voimakkaasti elämääni ja se oli menoa heti kättelyssä, kun huomasin, että tämä ihmeainehan antaa valtavan rohkeuden ja itseluottamuksen tunteen. Äitini oli opettanut meille lapsille iltarukouksen, jossa pyydettiin elämään Jeesuksen siunausta, mutta ne siunaukset jäivät unholaan, kun ”maailman ruhtinas” oli tehnyt houkuttelevat tarjouksensa nuorelle pojalle. Ajokortin saatuani ajelin usein päihtyneenä, jäin siitä poliisin haaviin ja jouduin kahteen otteeseen Konnulle ”suota kuokkimaan”. Elämä ei näyttänyt todellakaan ruusuiselta: olin myynyt sieluni halvalla ja ostaja alkoi perätä saata-

viaan. Sellaista menoa, joka nyt ei ollut mistään kotoisin, jatkui aina 32-vuotiaaksi saakka.

Jumala oli nähnyt sen tyhjyyden tunteen, jota koin ja sen merkillisen kaihertavan kaipauksen rinnassani, jota ihmissuhteet eikä mikään muukaan tuntunut täyttävän. Elävä Jumala alkoi johdattaa elämääni tahtomaansa suuntaan: pelastuksen lahjan vastaanottamiseen. Hän johdatti minut kohtaamaan tulevan aviopuolisoni ja se kohtaamistarina on niin ihmeellinen, että se kannattaa tässä kertoa. 1983 keväällä äitini sanoi minulle eräänä päivänä, että lähdetään hakemaan siemenperunoita toisesta päästä kylää, Rokan talosta. En tuntenut talon tytärtä, Heliä, koska olin asunut vuosia muualla - eri kaupungeissa - ja sitä paitsi Heli oli minua kymmenen vuotta nuorempi. Tytär oli yksin kotona ja kun hän ojensi minulle maakellarista ämpärillisen perunoita ja katseemme kohtasivat, silloin "jysähti". Kuulin voimakkaan ja lempeän sisäisen äänen: "Tässä on tuleva vaimosi!" Kuten arvata saattaa, menin hyvin hämilleni, mutta ääni oli niin vakuuttavan sävyinen, että uskoin viestin. Heli oli saanut omalla tahollaan samansuuntaisia ajatuksia ja eräänä iltapäivänä hän lähetti Jumalalle merkittävän rukouksen: "Jeesus, jos se on Sinun tahtosi, että minä ja Veli joskus teemme yhdessä Sinun valtakuntasi työtä - yhdessä elämällämme ja sanoillamme todistamme Sinusta - niin anna siitä sellainen merkki, että Veli tulee tänä iltana kansalaisopiston kuoroharjoituksiin." Sikäli varman merkin pyytämistä se oli, että en ollut siellä harjoituksissa vuosiin käynyt - ja Heli tiesi sen. Mutta juuri sinä iltana tunsin voimakasta kehoitusta mennä sinne ja kun menin, niin tietämättäni Heli sai järisyttävän rukousvastauksen. Sinä iltana katselin enemmän Helin kauniin punertavia kasvoja kuin nuotteja. Kun sitten eräänä päivänä taas kohtasimme, niin Heli kertoi, että hänellä oli uudet sähköurut ja sanoi minulle, että voin tulla soittamaan niitä, jos haluan. Kävinkin useita kertoja ja Heli kertoi myöhemmin, että hän luuli, että kävin vain urkujen tukia - kun niitä aina soittelin. Sitten kerran rohkaisin mieleni, kun olimme juuri siirtymässä kahvipöytään. Pysäytin Helin ja sanoin: "Nyt on asia niin, että olen rakastunut." Heli luuli, että alan kertoa jostakin tytöstä ja sanoi:

”Aijaa. Keneen sitten?” Kun vastasin ”No sinuun tietysti”, niin sillä hetkellä Helin polvet pettivät ja sain juuri kainaloista kiinni, ettei hän tipahtanut lattialle. Olenkin nyt myöhempinä vuosina sanonut, että ei ole enää rakkauden tunnustuksilla sitä samaa vaikutusta kuin silloin ennen.

Kun aloimme Helin kanssa seurustella, aloin samalla tehdä ulkoista parannusta elämäni suhteen. Ajattelin, että jos viinahommelit ja muut pahat tavat eivät jää pois, niin en kelpaa Helille - hän kun oli kiltti kunnon tyttö. Huomasin ajan mittaan, että sisäisesti en ollut kuitenkaan miksikään muuttunut. Vaikka elämä hymyili - olimmehan nuoria ja rakastuneita - niin aika ajoittain oli merkillinen kaihertava kaipaus rinnassa enkä tiennyt, mitä se oli. Helikin itkeskeli joskus ilman syytä ja kun kysyin, miksi hän itkee, vastaus oli ”en tiedä” Sitten tuli pääsiäinen 1984 ja kaikki muuttui. Tunsimme voimakasta sisäistä kehoitusta lähteä työväentalolla pidettävään evankeliumin iltaan ja siina tilaisuudessa kuulin ensimmäisen kerran elämässäni Pyhän Hengen voimassa ja voitelussa julistetun pelastuksen evankeliumin. Vastasimme molemmat kutsuun tulla alttarille siunattavaksi taivastielle, polvistuimme ihmisten ja kaikkivaltiaan Jumalan kasvojen edessä ja siitä lähti uusi alku ”puhtaalta pöydältä”. Jotenkin tunsin sisäisesti että nyt on elämässäni tapahtunut niin suuri asia, ettei elämä tämän jälkeen enää koskaan ole täysin entisensä. Saarnamies avasi Raamatun eteeni ja näytti siitä sormella kohtaa sanoen: ”Luepa tämä.” Luin siitä Jeesuksen sanat: ”Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni, ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos.” Sitten saarnasmies kysyi: ”Uskotko tämän Jeesuksen lupauksen?” Sanoin, että ”uskon!” Se oli minun lyhyt uskontunnustukseni - se lähti sydämen uskosta ja tuli esille suun tunnustuksena. Niin kuin roomalaiskirjeen luvussa 10 sanotaan: ”Sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan.” Sain uudestisyntyä Jumalan lapseksi siinä hetkessä. Tuli halu seuraavina päivinä siitä eteenpäin lukea Raamattua - ei kukaan siihen kehoittanut, se vaan syntyi. Tuli halu hakeutua uskovien yhteyteen seurakuntaan. Tuli hali kertoa Taivaan Isälle asi-

oita ja halu kysellä ”Isä, miten tämä asia on, kun en tätä käsitä?” Ja Isä antoi vastauksia - sanansa, Pyhän Hengen puheen ja profetioiden kautta. Oli siinä ihmettelemistä. Ajattelin, että niin kauan olin riekkunut maailman turhuuden markkinoilla, haljenneilla kasvoilla. Nyt olin löytänyt elävän veden lähteen - Jeesuksen - ja hän asui minussa Pyhän Hengen kautta. ”Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli?” kirjoittaa Paavali. Joskus harvoin, kun hengellisiä asioita oli tullut vastaan, olin katsonut vain pintakuoreen - ulkonaiseen uskonnollisuuteen, toimituksiin ja rituaaleihin. Nyt olin saanut kokea sen, mista apostoli Paavali kirjoittaa: ”Jos siis joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa on kadonnut. Katso, uusi on sijaan tullut.”

Tuli myös halu kertoa toisillekin, että Jeesushan elää ja muuttaa ihmisen elämän. Intoa oli paljon, taitoa vähän ja monet saivatkin kotikylälläni silmät ja korvat täyteen evankeliumia. Myös sukulaiset varmaan välillä kokivat intoni ”tuputtamisena” Vähän uskoontuloni jälkeen kummisetäni sairastui vakavasti ja sain ilon olla johdattamassa hänet pelastuksen armoon, iankaikkisen elämän osallisuuteen taivaassa. Naapuriltani loppui kaivosta vesi ja hän kävi meillä saunomassa. Kun saunomisen jälkeen istuimme kahvipöydässä, niin aina meidän keskustelumme olivat hengellisiä. Naapuri oli hyvin kiinnostunut taivasasioista, mutta hänellä oli kovin monenlaisia ”järjen päätelmiä” ja sillä vähäisellä ymmärryksellä, minkä olin Sanasta saanut, yritin niitä maahan hajoittaa. Noin 20 vuotta myöhemmin - kun olimme asuneet jo pitkään toisella paikkakunnalla - tämä mies sairastui vakavasti ja sain armon johdattaa hänet ottamaan vastaan pelastuksen Jeesuksessa. Hän teki sen halukkaasti - päivää ennen iäisyyskutsua. Olen niin lukemattomia kertoja tuntenut itseni niin kelvottomaksi, huonoksi ja heikoksi itsessäni, mutta Herra on aina antanut voimansa - ei etukäteen vaan siihen hetkeen, missä sitä on tarvittu. 80-luvun puolivälin jälkeen kodissamme kävi paljon ”etsiviä ihmisiä”, joskus toimme heitä tien päältä kotiimme ”elämän leipää” murtamaan. Eräs pariskunta viipyi meillä kolme kuukautta. ”Uskovien hyväksikäyttäjiä”, sanoi

eräs veli minulle. Vastasin hänelle: ”On kirjoitettu, että ’rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa’”. Eikä tehnytkään! 90-luvun alussa - Jumalan johdatuksen kautta - tutustuimme entiseen suurrikolliseen ja elinkautisvankiin Reijo ”Klinu” Loikkaseen ja hänen lääkärivaimoonsa Kerttuun. Reijo oli tullut vankilassa ollessaan elävään uskoon ja hänen elämänsä oli täysin muuttunut: pelätystä rikollispomosta ja huumekingistä oli tullut lempeä, armahdettu mies. Saimme Helin kanssa käydä Reijon mukana Pietarin pahamaineisissa ja kurjissa vankiloissa. Sablinon naisvankilassa oli koskettavaa nähdä, miten Jumalan Pyhä Henki teki työtään ja avasi ihmiset ottamaan itkien vastaan Jeesuksen armon ja rakkauden. Matkan jälkeen useina päivinä aina silmät sulkiessani näin noiden itkevien naisvankien kasvot.

Tuntuu vahvasti siltä, että meillä täällä hyvinvointi-Suomessa menee niin hyvin ja materialismiuskonto valtaa mieliä yhä lujemmin, niin että ihmisiä ei lainkaan kiinnosta laittaa elämäänsä kuntoon iankaikkisuutta ajatellen. Mitä tulee hengellisiin asioihin, niin tutkimusten ja gallupien mukaan Suomessa on erittäin paljon ns. EVVK-ihmisiä eli ihmisiä, ”joita ei voisi vähempää kiinnostaa.” Jumala kuitenkin haluaa pelastaa rakastamansa ihmisen kadotuksen tieltä - iankaikkisen elämän osallisuuteen - ja Hänellä on siihen omat tehokkaat keinonsa. Joskus ne ovat hyvin raskaita vaiheita elämässä. Kun Jumala alkaa tehdä oikein ”syväkyntöä” ihmissydämen kovassa maaperässä, niin siinä jäävät toisarvoiselle sijalle tämän maailman riennot ja riekkumiset turhuuden markkinoilla. Ihmisestä tulee ensin armon kerjäläinen ja sitten armon omistaja. Sanahan lupaa, että joka Herraan turvaa, se saa armon.

80-luvun puolivälissä tuli seurakuntaamme Betania-hoitokodin Vuokko Eräranta pitämään sielunhoitoviikonloppua. Sanoin Helille toisen päivän iltana, että tuo sisar puhuu niin paljon, että minulle ei taida jäädä tuosta mitään mieleen. Mutta kyllä siitä jotain jäi. Kesken Erärannan puheen tuli hänen kauttaan minulle profetaalinen sanoma: ”Sinulle tulee elämässä eteen hyvin vaikeita aikoja. Selviät hengissä vain sillä, että alat ammentaa itsellesi vettä piirityksen varalle!” Otin

sen kehoituksen todesta ja aloin lukemaan ja tutkimaan paljon Jumalan sanaa. Hän antoi siihen oikein sanan nälän ja kesäloman aikaan pystytin itselleni jopa teltan takapihalle. Aamuvarhaisella linnunlaulun herättäessä hiljennyin Herran eteen ja tutkiskelin Hänen sanaansa - kuuntelin Hänen opetustaan. Sitä aivan erikoista sanan nälkää jatkui useita vuosia. Kun Taivaallinen Isä näki, että nyt tämä lapsi alkaa jo jonkin verran olla juurtunut Sanan vahvaan maaperään, tulivat ne profetian muistuttamat ”piirityksen” ajat. Isä näki hyväksi kuljettaa lapsensa erämaan kärsimyskouluun. Vuonna 1993 tuli yrityskonkurssi ja pakkohuutokaupat - meni kaikki maallinen omaisuus: metsät, maat ja mannut. Kipeintä oli rakkaan ja kauniin lapsuuskodin menettäminen - sen laajat ja niin tutut pihapiirit olivat tuleet rakkaiksi. Olin sanonut parin ystävän kuullen - kun kaikki meni vielä hyvin - että nämä maalliset omaisuudet eivät merkitse minulle mitään sen rinnalla, että saan olla Jeesuksen oma. Herra otti minut sanoistani kiinni. Vuosien kuluttua Herra kysyi minulta: ”Olenko minä vielä sinulle rakas?” Vastasin itkien: ”Kyllä Sinä olet minulle rakas, vaikka kaiken muun menetinkin.” Muistinhan oman vakuutteluni ”nämä maalliset eivät merkitse minulle mitään pelastuksen lahjan rinnalla”.

Vaikka kaikki menikin konkurssissa, niin myös jotain tuli: tuli vaikea ja syvä masennus, joka kaatoi miehen avuttomaksi sängyn pohjalle, tuli voimakkaat itsesyytökset, vaikea ahdistuneisuus, unettomuus, pahat sydämen rytmihäiriöt - monenlaisia vaikeita psykosomaattisia oireita. Jouduin useita kertoja psykiatriseen sairaalahoitoon, 1-1 1/2 kuukauden jaksoissa. Psyykenlääkitys oli erittäin voimakas: noin kymmenen vuoden aikana kokeiltiin ns. mielialalääkkeet laidasta laitaan, mutta niistä ei tuntunut olevan mitään apua. Ahdistuneisuuteen sain bentsodiatsepiinejä, voimakasta riippuvuutta aiheuttavia ”pameja”, joihin jäinkin pahasti koukkuun ja annostusta piti jatkuvasti nostaa rauhoittavan vaikutuksen saamiseksi. Psyyke oli joskus täysin sekaisin; välillä ”viisari” heilahti joksikin aikaa toiseen äärilaitaan, kunnes taas putosin takaisin masennuksen syvään, pohjattomaan liejuun. Kun psykiatri sanoi kerran, että ”tämä on jo nyt niin kroonista ja kun mi-

kään ei ole auttanut, niin on hyvin todennäköistä, että et tule koskaan tästä toipumaan", niin syvä toivottomuus valtasi mielen. Tuli voimakkaita itsetuhoajatuksia. Välillä tuntui jokin ääni kuiskivan: "Tee loppu kaikesta, jäät loppuelämäksesi muuten tällaiseksi, ei ole mitään toivoa enää." Kaiken tämän keskellä - yli 10 vuotta - riipuin kiinni Jeesuksen lupauksissa, erityisesti siinä, jossa Hän sanoo: "Sitä, joka tulee minun tyköni, minä en heitä ulos." Olin tämän lupauksen omistanut siellä polvistuessani pääsiäisenä 1984, saarnamies sen minulle näytti Raamatusta. Ainoastaan Jumalan lupauksiin tarttuminen pelasti minut itsemurhalta. Psalmissa 91 Jumala sanoo: "Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan."

Sairaalassa kohtasin monia "elämänsä raunioilla ja tuhkaläjässä nyyhkiviä ihmisiä". Vaikka olin niin heikko ja avuton kuin ihminen vain voi joskus olla, niin Jumalan maailmoissa on se suuri paradoksi, että Herra on heikoissa väkevä - Herra auttaa heikkoa auttamaan toista heikkoa. Tutustuin muiden muassa erääseen naispotilaaseen, joka oli ollut nuoresta saakka lukuisia kertoja sairaalahoidossa vaikean masennuksen ja itsemurhayritysten takia. Tämä nainen kertoi minulle, että kun hän oli nuori tyttö, niin hänen isänsä hakkasi häntä jatkuvasti. Usein isä pieksi hänet mustelmille ja verille sekä lukitsi hänet aina sen jälkeen komeroon vuorokaudeksi. Nainen vihasi syvästi isäänsä, oli katkera ja erittäin vaikeasti masentunut. Lääkäri oli sanonut hänelle, että "Uskon niin, että et tule tästä koskaan parantumaan". Kuunnellessani häntä tuli jostain Jumalan maailmoista sisimpääni viesti, jossa oli kaksi sanaa: anteeksianto - parantuminen. Sanoin tälle naiselle, että älä usko sen lääkärin "ennustuksia", minä tunnen ylilääkärin, jolle on kaikki mahdollista. Hänen nimensä on Jeesus ja Hän ei ole vain parantaja, Hän on myös syntien sovittaja sekä rauhanruhtinas, Hän antaa sielun rauhan. Sanoin myös naiselle: "Vaikka sinusta nyt tuntuisi miten mahdottomalta tahansa tällainen ajatus, niin sanon sinulle, että on yksi avain sinun parantumiseesi ja sen avaimen nimi on anteeksianto. Nyt kun pian pääset täältä sairaalasta, niin mene isäsi luokse, huuda sydämessäsi Jeesusta avuksi ja sano isällesi: 'Isä, Jeesuksen Kristuksen ni-

messä annan sinulle kaikki anteeksi'". Rukoilin vielä siinä kahdestaan ollessamme tämän naisen puolesta rohkaisten häntä siihen vaikeaan tehtävään. Kun seuravana jouluna soitin tälle naiselle ja kysyin, mitä hänelle kuuluu, niin hän vastasi: "Kuuluu parempaa. Olen antanut isälleni anteeksi, en ole enää niin katkera, vihainen ja masentunut." Kun taas soitin hänelle vuoden päästä vähän ennen joulua, niin puhelimeen vastasi iloinen ääni, joka sanoi: "Veli, Jeesus on niin hyvä, Hän on hellästi hoitanut sielun haavojani. Luen paljon Raamattua ja saan sieltä lohdutusta!" Mieleeni tuli Raamatun sana: "Jumala, joka masentunutta lohduttaa..." (2. Kor. 7:6). Tämä nainen kertoi, että heillä on nyt isän kanssa kaikki sovittu ja isä tulee hänen luoksensa viettämään joulua. Tuli mieleeni sen puhelun jälkeen voimakkaasti Jeesuksen sanat: "Jumalalle kaikki on mahdollista" (Matt. 19:26).

Vaikka muutamat tällaiset kohtaamiset, joissa heikko auttoi toista heikkoa, olivatkin pieniä valopilkkuja siinä pitkässä ja pimeässä masennustunnelissani, niin Jumala salli minun joutua vielä syvempään pimeään laaksoon. Lopulta tuli vielä vaikea paniikkihäiriö ja voimakas ihmispelko. Joskus pihan yli postilaatikolle käveleminen tuntui ylivoimaiselta tehtävältä. Ennen sitä "erämaan kärsimyskoulua" olin lukenut paljon erityisesti psalmeja. Kun olin viimein sulkeutunut jo päiväkausiksi pimennettyyn makuuhuoneeseen ja rukoukseni oli vain huohotusta: "Jeesus, auta", niin Jumala ilmestyi. Muistan kuin eilisen päivän, kun yhtäkkiä tunsin vuoteella maatessani, että nyt tapahtuu jotakin uutta. Kaikki ajatukseni tyhjenivät ja mieleeni alkoi tulla psalmeja, jotka tuntuivat tulevan jostain itseni ulkopuolelta. Aivan kuin olisi lempeällä ja rakastavalla äänellä niitä minulle luettu - psalmeja, joita olivat 42, 139, 103, 23 ja paljon osia muista psalmeista. Makasin seälläni, kädet koholla ja kyyneleet virtailivat pitkin poskia. Ajattelin, että jos liikahdan, se loppuu, mutta ei se loppunut. Sitä jatkui monena päivänä. Taivaallinen Isä hoiti hellästi nääntynyttä sanallaan ja Pyhän Hengen virvoittavan vaikutuksen kautta. "Kaikella on määräaika ja joka asialla on aikansa taivaan alla" (Saarn 3:1). Jumalan määräaika sitä kärsimyskoulua oli tullut täyteen. Psalmissa 107:20 sanotaan:

"Hän lähetti sanansa ja paransi heidät ja pelasti heidät haudasta." Olen kokenut sen väkevästi, että Jumalan sanassa on yliluonnollinen, parantava voima. Haluan sanoa Sinulle painokkaasti ja alleviivaten, että jos koet elämässäsi masennusta, ahdistuneisuutta ja toivottomuutta, niin lue psalmeja - niistä löytyvät sanat sille painostavalle ja sanattomalle "ahdistusmöykylle" Vaikka masennus ja ahdistuneisuus jäivät pois elämästäni, niin kärsin kuitenkin vielä jonkin aikaa sen jälkeen paniikkihäiriöstä ja ihmispelosta. Lopulta Jumala paransi nekin.

Maaliskuussa 2004 Miehikkälän seurakuntaan tuli Jumalan armolahjoilla varustettu "Jeesuksen pappi", Matti Vuolanne, julistamaan Jumalan sanaa. Seurakuntakodilla vetäydyin aivan perimmäiseen nurkkaan, koska oloni oli vähän levoton ihmisjoukossa ja se ennakoi paniikkihäiriökohtausta. Saarnan aikana yhtäkkiä syvä sisäinen rauha valtasi minut ja ajattelin, että "Mitähän tämä nyt on? Näin hyvä olo suuressa ihmisjoukossa!" Matti-pappi oli meillä yömajoituksessa ja kun olimme kotonamme kahvipöydässä, hän sanoi, että hänelle tuli kesken saarnan Jumalalta tiedon sanat. Kun kysyin "Minkälaiset?", hän vastasi: "Sellaiset, että täällä parantuu juuri nyt joku paniikkihäiriöstä!" Matti kertoi, että hän ei sitä rohjennut ääneen sanoa kuitenkaan - hän kun joskus vähän arastelee armolahjojen käyttöä. Vastasin, että "Ei se mitään. Jumala paransi minut siitä huolimatta, vaikka et sitä sanomaa julki tuonut." Rohkaisimme vaimoni kanssa Mattia käyttämään saamaansa armolahjaa. Maaliskuussa 2004 tapahtuneen parantumisen jälkeen ei elämässäni ole ilmennyt pienintäkään oiretta paniikkihäiriöstä tai ihmispelosta. Kun Jumala tekee jotain, niin se työ on täydellistä - kunnia Hänelle! Olen puhunut sen jälkeen "saarnapöntöstä" monille ihmisille, torilla mikrofonin takaa vielä useammille sekä monenlaisissa sukujuhlissa ja muissakin tilaisuuksissa - ilman pelkoa ja jännitystä, Jumalan ihmeellinen rauha sydämessä. Ja mistä olen puhunut? Siitä, että "Jumalalle on kaikki mahdollista" (Matt. 19:26).

Tänä päivänä saamme koko perhe palvella elävää Jumalaa - minä, vaimoni ja kaksi lastamme. On toteutunut se Jumalan sanan lupaus, joka sanoo: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös

sinun perhekuntasi" (Ap.t. 16:31). Nyt 21-vuotias poikamme Teemu tuli uskoon 17-vuotiaana, niin myös nyt 19-vuotias tyttäremme Tiia. Kun lapsemme olivat aivan pieniä, noin 2,5-3,5 vuotiaita, niin aloimme lukea heille joka ilta "Ikuisia kertomuksia", 10-osaista lastenraamattu-kirjasarjaa. Sitä kirjasarjaa luettiin monta vuotta - joka ainoa ilta - ja se sarja käytiin monta kertaa läpi. Muistamme Helin kanssa elävästi, kun Teemu oli ehkä noin 3-vuotias ja kun tulimme kirjassa pääsiäisajan tapahtumiin - Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen ja ylösnousemiseen kuolleista. Kun ne tapahtumat oli luettu ja tuli seuraava ilta, avasin kirjan seuraavalta sivulta, mutta Teemu sanoi: "Ei, kun luetaan taas se 'Risti ja ylösnousemus' ". Sitä samaa jatkui kaksi viikkoa: aina vaan sama uudestaan. Kun hän oli sitten lopulta kahden viikon jälkeen pienessä ajatusmaailmassaan käsitellyt sen asian, niin hän sanoi: "Nyt mennään eteenpäin." Ennen kuin poikamme Teemu alkoi 17-vuotiaana lukea säännöllisesti Raamattua, hän sanoi muistavansa hyvin paljon Raamatun kertomuksia, samoin Tiia. Myös lapsemme ovat saaneet elää Jumalan ihmeiden vaikutuspiirissä koko elämänsä. Koska elämäs sämme on ollut taloudellisesti hyvin vaikeaa konkurssin ja kaiken maallisen omaisuuden menettämisen takia, on ollut tilausta aineellisille ihmeille ja niitä on myös paljon tapahtunut.

Sen lisäksi, että omalla kohdallani tapahtui suuri parantumisihme, sellainen tapahtui myös tyttäremme Tiian kohdalla. Hän sairastui hyvin vaikeaan eri hormonien häiriöistä johtuvaan sairauteen 16-vuotiaana. Paino putosi 43 kiloon ja pysyi siinä puolitoista vuotta jatkuvista tutkimuksista, hoidoista ja lääkityskokeiluista huolimatta. Aineenvaihdunta oli kiihtynyt valtavasti: vaikka Tiia söi normaalia enemmän, paino ei lähtenyt nousemaan vähääkään. Lopulta hänet otettiin yli viikoksi sairaalaan "lihotettavaksi" - tarkkailuun. Sairaalan ruoka-annokset eivät riittäneet hänelle vaan hän joutui pyytämään hoitajilta lisää ruokaa - ja laihtui siitä huolimatta lähes kilon sairaalassaoloaikana. Tutkiva ja hoitava erikoislääkäri sanoi, että kaikki on kokeiltu eikä mikään tunnu auttavan. Tiia oli lukenut joka ilta äitinsä kanssa Raamattua ja kerran he pysähtyivät Jaakobin kirjeen lukuun 5 ja jakeisiin 14-15. Siinä

sanotaan: ”Jos joku teistä sairastaa, kutsukoon tykönsä seurakunnan vanhimmat, ja he rukoilkoot hänen edestään voidellen häntä öljyllä Herran nimessä. Ja uskon rukous pelastaa sairaan ja Herra antaa hänen nousta jälleen ja jos hän on syntejä tehnyt, ne annetaan hänelle anteeksi.” Tiia sopi äitinsä kanssa, että tehdään näin niin kuin Sana kehoittaa. Samoihin aikoihin Tiialle oli selvinnyt - Raamattua lukiessa - että sieltä ei löydy muuta kuin uskoon tulleiden kaste. Hän sanoi äidilleen, että haluaisi öljyllä voitelun yhteydessä tälle Raamatun mukaiselle uskovien upotuskasteelle. Asiat järjestyivät ja päivämäärä sovittiin. 22.1.2006 oli Tiian kastetilaisuus ja silloin pyynnöstämme vanhemmistoveljet voitelivat Tiian öljyllä - siis tekivät öljyyn kastetulla sormella otsaan ristinmerkin - ja rukoilivat Herraa Jeesusta parantamaan hänet. Ihme tapahtui: paino oli viikon kuluttua noussut kilon ja kahden kuukauden kuluttua oli tullut 10 kiloa lisää painoa. Kesällä paino nousi vielä viisi kiloa ja Tiia oli taas normaalipainoinen. Kun Tiia kävi äitinsä kanssa hoitaneen lääkärin luona seurantatarkastuksessa ja lääkärille kerrottiin, mistä oli tullut apu, niin hän vain ihmeissään sanoi: ”Johan on ihme!”

Muutamia vuosia sitten, koin voimakkaan sisäisen kehoituksen alkaa tukea erään nuoren kenialaispojan opiskelua. Hän oli köyhän Turkana-perheen lapsi ja vailla mitään edellytyksiä aineellisesti parempaan elämään. Keskustelimme asiasta Helin kanssa ja vaikka taloudellinen tilanteemme oli huono, niin halusimme auttaa tätä poikaa hänen opiskeluissaan. Hän aloitti lukio-opiskelun ja pääsi sen läpi. Välillä oli mukana auttamassa sisareni perheineen, välillä taas joitakin aikoja raamattupiirin 4-5 ihmistä. Kun kenialaispoika sitten meni lukion jälkeen - lentoaseman tietokoneoperaattoriksi valmistavaan ammattioppilaitokseen - niin maksut nousivat niin suuriksi, että meitä nolotti pyytää toisilta apua. Tajusimme, että emme yksin sellaisesta maksusummasta selviä ja kirjoitimme pojalle, että emme enää pysty tukemaan hänen opiskeluaan. Jumalan tahto oli kuitenkin toinen. Olin jättänyt lotto-anomuksen vetämään siinä tietoisuudessa, että ”Herran ovat kullat ja hopeat” - tapahtukoon Hänen tahtonsa tässä opiskelun

tukemisasiassa. Tapahtui niin, että seuraavassa lottoarvonnassa meille tuli useiden tuhansien eurojen voitto ja kenialaispojan koulunkäynti oli turvattu. Samana iltana, jolloin saimme lottovoiton, oli Tiian 18-vuotis syntymäpäivä, joten hän sai kunnon synttärilahjan. Parin vuoden päästä oli taas sellainen tilanne, että koulusta oli tullut 200 euron lukukausimaksuilmoitus. Siinä oli eräpäivä ja meillä ei yksinkertaisesti ollut rahaa eikä ollut useaan viikkoon tulossakaan. Levitimme paperit pöydälle rukoillen: ”Herra,Sinä voit rahat järjestää, tapahtukoon Sinun tahtosi.” Maksun määräpäivänä meille tuli uskova veli, joka ovella kaivoi lompakon taskustaan ja sanoi vähän hämillisen oloisena:: ”En nyt oikein tiedä, mistä on kysymys, mutta Herra kehoitti tuomaan teille tämän 200 euroa.” Sanoimme hänelle, että ”Voit nyt olla aivan varma siitä, että olet Jumalan asialla. Tämä on nimittäin täsmälleen kenialaisen kummipoikamme koulumaksu.” Uskon, että veli sai hyvän mielen siitä, että oli totellut Jumalan kehoitusta. Nyt Solomon-poika on valmistunut ammattiin ja mikä parasta, myös hän on Jeesuksen oma. Joku on sanonut osuvasti: ”Et voi muuttaa koko maailmaa, mutta yhden ihmisen koko maailman voit muuttaa!” Niinhän Jeesuskin sanoi, että ”Minkä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt 25:40).

Jumalan lapsen tulee aina muistaa, että kaikki on lahjaksi saatua ja suurta Jumalan armoa. Kun olen Herralta kysellyt: ”Miten minä voin Sinua kiittää kaikesta hyvyydestäsi?”, niin Hän aina muistuttaa Sanansa ja Henkensä kautta: ”Mene teille ja aitovierille ja kerro, mitä suuria Jumala on sinulle tehnyt.” Minä olen käsittänyt, että ei minun tarvitse yrittää pumpata suustani ja sydämestäni kiitosta ja hallelujaa vaan mennä ja kertoa ihmisille Hänen suurista teoistaan ja rakkaudestaan ihmislapsia kohtaan. Se on kiitollisuuden osoittamista Hänelle käytännössä. ”Lapsukaiset, älkäämme rakastako sanalla tai kielellä vaan teossa ja totuudessa” (1.Joh. 3:18).

23 vuotta kestäneen uskonelämäni aikana on tapahtunut lukemattoman suuri määrä mielenkiintoisia kohtaamisia erilaisten ihmisten kanssa. 90-luvun alussa, kun meillä oli matkailuyritys, ruokaravinto-

la, lohilammikko ja kalasavustamo, aina keväästä syksyyn mennessä kohtasimme tuhansia ihmisiä. Kiire oli työssä kova, mutta joskus oli aikaa keskustella ihmisten kanssa pitempiäkin aikoja. Ihmisiä on niin monenlaisia, kaikki ovat erilaisia. Niin kuin Veikko Lavi runoili: "On kaukaa katsottuna kaikki samanlaisia, niin ettei heitä toisistaan voi erottaa, mut kurkistaa jos voisit sielun sisimpään, niin eipä kahta samanlaista oo." Kerran eräs mieshenkilö tuli kahvilan tiskille ja esiintyi miljonäärinä sanoen Helille: "Onkos teillä tämä paikka myytävänä? No on tai ei minä ostan sen. Sanokaa hinta!" Heli vastasi, että "Ei ole myynnissä". Silloin mies sanoi, että "Kyllä se on, rahassa nimittäin löytyy. Ettekö tiedä, kuka ja mikä mies minä olen?" Heli vastasi miehelle Jobin kirjan sanoin: "Katso, Jumalan edessä minä olen samanlainen kuin sinä; hyppysellinen savea olen minäkin." (Job. 33:6). Mies nolostui turhaa leventelyään ja vaikeni. Kuitenkin - joitakin harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta - kaikki tuhannet kohtaamiset ihmisten kanssa olivat antoisia ja ystävällismielisiä. Kerran kaupan pihalla vastaani käveli mies kantaen molemmissa käsissään painavia olutkasseja. Huokasin Herran puoleen: "Anna minulle jokin elävä sana tälle janoiselle kaverille." Kun hän oli edessäni ja avasin suuni, niin sieltä tuli sanat: "Kuule, Jeesus haluaa antaa sulle elävää vettä, niin jano sammuu." Tämä kaveri hätkähti silminnähden ja jatkoi sitten matkaansa. Seuraavana päivänä hän pysäytti minut jalkakäytävällä ja kysyi: "Mitä se oikein on se 'elävä vesi' ja miten sitä saa?" Kerroin hänelle sen siinä tien päällä. Hän oli kovasti kiinnostunut ja tuli meille kotiin pari kertaa keskustelemaan hengellisistä asioista, mutta luisui sitten takaisin "maailman haljenneille kaivoille"

Palatakseni vielä hetkeksi aikaan vuonna 1994, jolloin meiltä oli mennyt kaikki maallinen omaisuus, niin ne olivat taloudellisesti erittäin vaikeita aikoja. Meille oli jäänyt satojen tuhansien markkojen velkataakka. Kerran taas olimme vaikeassa tilanteessa, kun rahaa ei ollut eikä jääkaapissa ollut muuta kuin valot. Rahaa ei ollut tulossakaan moneen viikkoon ja Heli pyysi Jumalalta merkkiä huolenpidosta. Hän oli pysähtynyt Raamattua lukiessaan kohtaan, jossa oli sanat Elialle:

”Ja hänelle tuli tämä Herran sana: ’Nouse ja mene Sarpatiin, joka on Siidonin aluetta, ja asetu sinne. Katso, minä olen käskenyt leskivaimon elättää sinua siellä.’ Niin hän nousi ja meni Sarpatiin. Ja kun hän tuli kaupungin portille, niin katso, siellä oli leskivaimo keräilemässä puita. Hän huusi tälle sanoen: ’Tuo minulle vähän vettä astiassa juodakseni.’ Kun hän meni hakemaan, huusi hän hänelle ja sanoi: ’Tuo minulle myös palanen leipää kädessäsi.’ Mutta hän vastasi: ’Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi elää, minulla ei ole leipäkakkuakaan vaan ainoastaan kourallinen jauhoja ruukussa ja vähän öljyä astiassa. Ja katso, kerättyäni pari puuta minä menen leipomaan itselleni ja pojalleni syödäksemme ja sitten kuollaksemme.’ Niin Elia sanoi hänelle: ’Älä pelkää; mene ja tee niin kuin olet sanonut. Mutta leivo mminulle ensin pieni kaltiainen ja tuo se minulle. Leivo sitten itsellesi ja pojallesi. Sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: jauhot eivät lopu ruukusta, eikä öljyä ole puuttuvaa astiasta, siihen päivään asti, jolloin Herra antaa sateen maan päälle.’ Niin hän meni ja teki niin kuin Elia oli sanonut ja hänellä sekä myös Elialla ja vaimon perheellä oli syötävää pitkäksi aikaa. Jauhot eivät loppuneet ruukusta eikä öljyä puuttunut astiasta sen Herran sanan mukaan, jonka hän oli Elian kautta puhunut.” (1. Kun. 17:8-16). Kun Heli oli tämän lukenut, hän rukoili: ”Herra anna meille sellainen merkki siitä, että tulet pitämään meistä huolen, että annat meille jauhoja sekä öljyä.” Seuraavana päivänä meille tuli uskova veli, joka ei ollut meillä ennen käynyt. Kun hän oli sitten pois lähdössä, niin hän sanoi, että hänellä on tuolla autossa kaksi säkillistä jauhoja ja hän on tuntenut Jumalan kehoitusta antaa ne meille. Kun Heli tuli kotiin ja kerroin hänelle, että saimme kaksi säkillistä jauhoja, niin hän sanoi: ”Hyvä, mutta puolet ’merkistä’ on vielä täyttymättä - ei tullut öljyä.” Seuraavana päivänä oli Helin nimipäivä ja kolme uskonsisarta tuli kylään. Heilä ei ollut perinteistä kukkapuskaa vaan jokaisella oli mukanaan ruokakassi ja kun Heli purki ne ruokukassit, niin yhdessä oli litran pullo ruokaöljyä. Tapauksesta on noin 14 vuotta ja sen päivän jälkeen meiltä ei ole puuttunut mitään. Ei aineellista eikä hengellistä. Olen voinut sanoa koko sydämestäni: ”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu” (Psalmi 23:1).

Kirjoitin muutamia kuukausia sitten pienen kirjoituksen paikallislehteen, mutta koska sitä ei ole julkaistu, kirjoitan sen tähän lopuksi. Neljä ensimmäistä lausetta ovat Kalevi Lehtisen ”Sinulle”-kirjasta.

”Kuule, sinua rakastetaan!” Tämänniminen tv-ohjelma pyöri aikoinaan 80-luvulla televisiossa. Eräs pikkukaveri muisti ohjelman nimen väärin ja huusi: ”Äiti, tule katsomaan, nyt se’ varo Sinua rakastetaan’ alkaa!” Oikeassa poika oli: varomme rakkautta mieluummin kuin otamme sitä vastaan. Jumalan rakkautta ei tarvitse kuitenkaan varoa. Jumala on rakkaus (1. Joh. 4:8).

Kun televisiossa näytetään pakolaisleirien ”luurankolapsia” ja uutisoidaan kansanmurhista maailmalla, niin tapahtuu aina merkillinen ilmiö: Sellaiset ihmiset, jotka normaalioloissa eivät puhu mitään Jumalasta, alkavat syytellä Häntä ja vaatia selityksiä Herran palvelijoilta. Kun entisen Jugoslavian alueella ihmiset murhasivat toisiaan ja eräässä kylässä kaikki asukkaat oli surmattu, paikalle lähetettiin YK-joakkoja tarkistamaan tilannetta. YK-upseeri sanoi mukana olevalle sotilaspastorille: ”Mitä te tähän sanotte? Eikö teillä mene usko Jumalaan, kun näette tällaista raakuutta?” Sotilaspastori vastasi: ”No, Jumalako täällä on riehunut?!” Niin, jumalattomat ja murhanhimoiset ihmiset ne siellä olivat riehuneet - ei Jumala.

Jumala on rakkaudessaan antanut ihmisille vapaan tahdon - Hän ei pakota ketään mihinkään. Kuitenkin suurin osa maailman ongelmista pystyttäisiin voittamaan noudattamalla Hänen tahtoaan - rakastamalla lähimmäisiä. Kuulostaako liian suurelta väitteeltä? Tosiasia on, että jos ihmiset rakastaisivat toisiaan, ei olisi sotia. Tosiasia on myös se, ettei kenenkään maailmassa tarvitsisi kuolla nälkään, sillä täällä on kylliksi ruokaa. Meillä olisi riittävästi kalustoa, jolla voitaisiin viedä rúokaa sitä tarvitseville, mutta sen sijaan ”ylimääräistä” ruokaa viedään kuorma-autoilla kaatopaikoille ja viljaa poltetaan lämpölaitoksissa. Meillä on kylliksi myös johtamistaitoa ja tietoa, jotta tällaiset operaatiot pystyttäisiin hoitamaan. Ainoa syy, miksi miljoonat ihmiset maailmalla kuolevat nälkään on rakkauden puute. Emme tee sitä, mitä meidän pi-

täisi tehdä. Mietipä uutisia seuratessasi mitä ongelmia ja kriisejä olisi voitu rakkaudella estää ja mitä niistä, jotka ovat käynnissä voitaisiin rakkauden avulla selvittää.

”Maailmassa on niin paljon hätää - mitä sille yksi ihminen voi tehdä?” Näinhän ihminen puolustelee itsekkyyttään. Joku on sanonut osuvasti: ”Et voi muuttaa koko maailmaa, mutta yhden ihmisen koko maailman voit muuttaa” - vaikkapa kummilapsijärjestön avulla. Tärkein muutos on aina hyvä aloittaa itsestä - mennä niin sanotusti itseensä. Niin teki tuhlaajapoikakin ja palasi Isän luokse kotiin. Palatessaan hän sai kokea ainoastaan ylitsevuotavaa rakkautta. Kun agape, Jumalan rakkaus, otetaan vastaan ja laitetaan käytäntöön, niin kaikki muuttuu. Siitä ei voi vaieta.

Nostan katseen itsestäni
Vapahtajaan hiljaiseen.
Muistan menneen elämäni
monet vaiheet verkalleen.
Hartioilla painoi taakka,
kipu sattui sydämeen,
silti johdit tähän saakka,
aina kusuit uudelleen.

Nostan katseen itsestäni,
kiittää voinko minäkin?
Laulu kasvaa sisältäni
sanoin haurain etsivin.
Kiitos, Jeesus, että kannoit
epäilysten murtamaa,
joka päivä avun annoit,
aina jaksoit rakastaa.

Nostan katseen itsestäni,
hiljaa tahdon tunnustaa;
sinulta on elämäni,
kiitän kaiken antajaa.
Kiitän ilon syvyydestä,
pimeyden hetkellä,
kiitän toivon siemenestä,
Sinä olit lähellä.

Anna-Mari Kaskinen

USKOONTULON AAKKOSET

A TUNNUSTAT TARVITSEVASI JEESUSTA
Kukaan ei tule Taivaallisen Isän luo muutoin kuin Jeesuksen kautta. Hän kuoli sovittaakseen syntimme. Hän nousi kuolleista ja elää aina ollakseen Sinun Vapahtajasi.

B TUNNUSTAT RIKKOMUKSESI JUMALALLE
Jokainen ihminen on rikkonut Jumalan tahdon ja elää erossa Hänestä. Jeesukseen uskova voi pelotta tunnustaa virheensä, sillä Jeesus on syntisten ystävä. Voit rukoilla vaikka seuraavin sanoin: “Taivaallinen Isä, tiedän, että olen rikkonut Sinua vastaan ja poikennut Sinun tahdostasi. Uskon, että Jeesus on kuollut minun puolestani ja että Hän sovitti minun syntini. Tahdon antaa koko elämäni Hänelle ja kääntyä Hänen avullaan synneistäni. Jeesus on minun Herrani ja Vapahtajani. Aamen.”

C Jokainen, JOKA USKOO JEESUKSEEN, SAA SYNNIT ANTEEKSI.
Uskoontulo ei ole tunteen vaan uskon asia. Sinulla on lupa ja etuoikeus tunnustaa uskosi. Raamattu sanoo: “Jos sinä suullasi tunnustat, että Jeesus on Herra ja sydämessäsi uskot, että Jumala on herättänyt Hänet kuolleista, olet pelastuva.” Room. 10:9

D TUTUSTU RAAMATTUUN JA TOISIIN USKOVIIN
Lue Raamattua ja opettele henkilökohtaisesti tuntemaan millainen Jeesus todella on ja mitä Hän sanoo. Etsi ystäviä, joiden kanssa voit jakaa löytösi. Taivaallinen Isä tahtoo, että Hänen lapsensa löytävät itselleen hengellisen kodin, jossa he voivat kasvaa ja vahvistua. Saatat kuulla monia mielipiteitä ja eri näkemyksiä seurakunnista, kasteesta ja muista kysymyksistä, mutta älä unohda, että Sinulla on aina mahdollisuus - ja myös velvollisuus - tutkia asioita omasta Raamatustasi. Muista, että Raamattu; Jumalan Sana, on uskon, opin ja elämän ylin ohjenuora.

Siunausta matkalle!